

Růže lásky a její trny

Jan Indrák

Autor	Vydavatel	Licence	Vydání	GKBN
Jan Indrák	Greenie knihovna	CC-BY-NC-ND	První (2014)	011000

O knize a poděkování

Inspirace píše básně... Básník je jen jejím nástrojem...

Autorova první vydaná básnická sbírka obsahuje 24 básní napsaných vázaným veršem. Ve svých básních se snaží zaměřit na rozličné metamorfózy lásky - citová vyznání, citová zklamání. Věčná touha se zamilovat válčí se strachem a opatrností, jenž narůstají po každé špatné zkušenosti. Najdeme zde rovněž jeho názor na vztahy dnešní doby nebo na těsné pouto lásky, poezie a inspirace, kterou nalézá hlavně v ženách.

S výběrem a řazením básní pomohl Karel Mareš. Podle slov autora by to bez jeho nadšení, elánu, motivace a skvělých nápadů nikdy nevzniklo.

Obsah

Růže lásky a její trny.....	1
O knize a poděkování.....	2
Prolog.....	4
Poezie je letákovým inzerátem lásky.....	5
Příteli o Lásce.....	6
Režisér hororu, jenž měl být sen.....	7
Mária.....	8
Jsi nepopsaný list.....	9
Kapka odhodlání v kalichu strachu.....	10
Touha.....	11
Ty jediná jsi barevná.....	12
Pomník.....	13
Výpověď Platonika.....	14
Růže lásky a její trny.....	15
Šest pohledů.....	16
Pyrrhovo vítězství.....	17
Tak to bych rád.....	18
Žádné a všem.....	19
Když odejde nenávisť.....	20
Prosím nelituj.....	21
Kometa.....	22
Květina.....	23
Být jen tak motýlem.....	24
Pokud snění je zločin.....	25
Podzim.....	26
Princezna z paláce.....	27
Bez múzy nejsi básníkem.....	28

Prolog

*Mám spousty veršů, jenž válely se ladem
Jako talíř mrzké kejdy na slunci tlející
Žel má neklidná duše často strádá hladem
Nabral jsem si tedy z něj vrchovatou lžici
A nikdy mě žití nebavilo více*

*Napsal jsem příteli, zda-li by byl mým druhem
Svým pokrmem chci živit hejno ryb v rybníce
Bude tedy on prvním pokusným pstruhem?
Vyplivne to, nebo se snad chytí na udice?
A nikdy mě žití nebavilo více*

*Chtěl jsem psát o lásce. Vždyť jí je všude málo
Nechci lidi děsit, jako náhlý příchod Polednice
Ať smějí se jiná srdce, když i mé se kdysi smálo
Ať osvětlí jim nitra paprsek, jenž vnikne do temnice
A nikdy mě žití nebavilo více*

*Jenže láska se smutkem se často ráda snoubí
Jako tma a oheň na vrcholu svíce
Mám ukázat i jizvy, když ukázal jsem chlouby?
Tedy nejen krásou rozšiřuji cizí zřítelnice
A nikdy mě žití nebavilo více*

*Je to osobní? Ach, snad až přespříliš
Kolikrát chtěl jsem to zas schovat do truhlice
Na stejné kartě je mé srdce i můj kříž
Nic ze sebe jsem neuzamkl na petlice
A nikdy mě žití nebavilo více*

*Vybrat a seřadit to bylo maratonským během
Já dal na rady přítele, a pokuřoval z vodnice
Co ukážeme světu a co zapadá sněhem?
Zvolili jsme, když nikotin mi zvolna plnil plíce
A nikdy mě žití nebavilo více*

*Teď mám dvacet čtyři vojáků a ze sedla jim velím
Na kopci se tyčí, schováni jsou za houfnice
Budu všemi hrdly proklínán, či korunován jmelím?
Až dám povel k útoku zatroubením na polnice
Už nikdy mě žití nebude bavit více*

Poezie je letákovým inzerátem lásky

*Tou zvláštní silou momentu poezie vládne
Tak silně, jako Čingischán vládl mongolským stepím
Při světle svíčky číst verše je tak snadné
Až světlo zhasne, tak budem oba slepí*

*Věty, co říkám, se Ti snaží ukrýt v paměti
Co vryje se do mé, je výraz Tvoji tváře
Za chvílku Tě můj hlas propustí ze zajetí
Vedle plamenu svíce znovu vyšlehne Tvá záře*

*Básnička je krásná jenom na chvílku
Jako soška apoštola, co se mihne v orloji
Jako Ty, když svlékáš noční košilku
Prosím, půjč mi něhu, dokud se jí nebojím*

*Zhasínáš svíci, vosk na prstech Tě pálí
Rychlým pohybem ukradla jsi Prométheův dar
Já ráno vzpomenu si, jak místo svíce jsme se vzňali
Ty na krásnou noc, kterou zažehlo veršů pár*

Příteli o Lásce

*Zeptal se přítel co je láska takhle po ránu
Dychtivý, kdo mu tajemství rozkryje
Někdo mu připodobnil citovou nirvánu
jiný naznačil, že prim hraje chemie*

*Láska má tolik tváří, kolik je tu lidí
Někdy je na očích, jindy zase schovaná
Láska je taková, jakou ji kdo vidí
V drahém obleku, nebo v hadrech servaná*

*Někdy ji nechceš, kameny po ní házíš
Jí je však stále zatěžko se odplazit
Pak je ti smutno, když Ti náhle schází
Zkoušíš ji hledat, ale nelze na ni narazit*

*Občas je Tvá, jindy zase cizí
Obsažena v myšlenkách, přítomna v činech
Když ji držíš pevně, tehdy nejraději mizí
Utíká, a Ty za ní řveš „Svině!“*

*Říká se o ní, že má oči slepé
A pokud vidí, tak stejně s kuklou přes hlavu
Často nepozvána Ti na rameno klepe
Láska má totiž vlastní zvrhlou zábavu*

*Tu máš odpověď, po které jsi toužil
Jak jinak než v básni, když jsem autorem
Láska je kněžnou, a Ty jí můžeš pouze sloužit
Je to lepší, než chodit na ni se vzdorem*

Režisér hororu, jenž měl být sen

*Mám Tvoji duši na hedvábném provázku
Dost času na vše, žádný však na lásku
Chceš moji pozornost, chceš si mě získat?
Tak zkus chvíli tančit, jak já budu pískat!*

*Jsi z toho smutná a chceš moji podporu?
Vždyť stále jsi oděna ve cvičebním úboru!
Budu s tebou cvičit, a Ty zakusíš pohanu
Pokaždé, když vezmu si Tvé tělo po ránu*

*Topíš se v rybníce, kde nevidíš břehy
Žij se mnou životem, jenž prost bude něhy
Chtěla jsi nebe, však peklu jsi blíže
studí Tě železné vězeňské mříže*

*Celu mohla bys opustit, však cestu ven nevidíš
Prodala jsi důstojnost a ani se nestydíš
Jsi mojí milenkou, kuchařkou, fickou
Dříve měla jsi charakter, nyní stáváš se nickou*

*Točíš se v kruhu, a nevíš jak ven
Jsem režisér hororu, jenž měl být sen*

Mária

*Přišla k nám holka, krásná jako obrázek
V šatičkách z hedvábí a úsměvem cudným
Prošla hlavní branou, vstříc spoustě otázek
Ztratil jsem z dohledu ten její kukuč svůdný*

*Pak kráčela nazpátek, ta doba uběhla mi
Hroty jejích ňader se rýsovaly pod šaty
Pohled to byl nebezpečný, jak strkat hlavu do lví tlamy
Náhle jsem byl její krásou spoutaný a zajatý*

*Usmál jsem se na ni, ona mi úsměv vracela
Mléčně bílé šaty jemně na ní vlály
Rozum se v hlavě taval, než mi zmizel docela
Zíral jsem na ni, dokud nezmizela v dáli*

*Přišla k nám slečna, jmenovala se Mária
A Banská Bystrica byla rodištěm jejím
Při myšlence na ni bych mohl zpívat árie
Při psaní této básně se mi prsty stále chvějí*

Jsi nepopsaný list

*Psaní básní prý už dávno není trendy
Kdo dneska stojí o veršičky vzletné
Jsem Petr Pan a Ty jsi moje Wendy
A budu jím, než mi kapitán Hook hlavu setne*

*Rýmovačky dnes už příliš nevábí
A většina slečen raději dárky movité
Spíše než romantickou jízdu lodkou po Labi
Spíše než poezii a k ní květy rozvité*

*Skládati verše je už dnes věcí nemožnou
Dnešní doba chce vidět mužskou solventnost
Jsem žebrák, s básněmi jako almužnou
Co se vytrvale snaží udělat si z nouze ctnost*

*Vzpomínáš si, jak jsi projevila touhu
Přečíst si tvorbu těch, co dávno v hrobech leží?
Oči se mi rozsvítily, na vteřinu pouhou
Druhou jako Ty, já bych hledal stěží*

*Znám tě stále málo, a zvláště mám Tě rád
Odpusť, přestože asi nikdy nebudeš to číst
Už nyní vím, že víc chtěl bych Tě znát
Jsem básníkovo pero, a Ty můj nepopsaný list*

Kapka odhodlání v kalichu strachu

*Mám portské víno, vodnici a pinčesovou pátku
Nemyslím si, že mi ještě něco chybí
Přežil jsem pár bitev, tak proč začínat válku
S papírovým prutem lze těžko chytat ryby*

*Úsměv mi drží, jak vyroben z glazury
Čeká na další Salome, jenž chce tančiti králi
Bez smíchu, pláče i zbytečné cenzury
Jednou zas budem stát, kde dříve jsme stáli*

*Proč snadno zhasne plamen, co hořel tak prudce?
Je zajímavé, jak sám zájem se ztrácí
Armádě pocitů chybí rozený vůdce
Jenž se obtěžkán vavříny domů z potyčky vrací*

*Inzerát v novinách - Marat hledá svou Charlottu
co rétora probodne ve jménu girondistů
Zmírají v nás ideály, přec stále tíhneme k životu
Jednou jim ze slušnosti aspoň postavíme bustu*

*Když zahraješ Xantypu, snad zvládnou Sokrata
Roli Claudia neberu, už žádnou Messalimu...
Která tak ráda lže svými rty ze zlata
Hrajíc známou hru na nevinu a vinu*

*Mám pár přátel, spoustu básní, a svou pinčesovou pátku
Lhal jsem. Víím moc dobře, co vlastně mi schází
Po zuby ozbrojen chci začít svou soukromou válku
S grimasou klauna vstoupit do nové zkázy*

Touha

*Jestli mohu takto směle
chci být kapkou na Tvém těle
Po Tvé krásné kůži plout
když o Tebe se tříští proud
Vody chladné jako led
zatímco točí se mi svět
Když mé představy navštívíš
a že jsem bezbranný, to sama víš
Mohu jen zírat v omámení
že hezcí slečny nad Tebe není
A zamlčet by byla škoda
že Tvůj půvab je jemný jak ta voda
Jenž po Tobě něžně teče
chvilku potom, co se svlečeš*

Ty jediná jsi barevná

*Proč jsou všechny ženy šedivé, je to až s podivem, jen Ty jediná jsi barevná?
Proč když Tě vidím, má duše se nestydí, a náhle odráží se ode dna?
Vyletí jak šípka, jako zlatá rybka začne tančit a rozpustile skotačí
V Tvém úsměvu se hřeje a já bez naděje uklidnit ji už nestačím*

*Kdo Ti dal tu moc téměř každou noc vyšlapávat v mých myšlenkách snové stezky?
Tvář půvabnější nežli všechny zdejší i než světice z Michelangelovy fresky
Řekni na rovinu, komu přiřknout vinu, že v jiných ženách tolik krásy nenajdu?
Pouze Ty s Tvoji tváří do okolí záříš jako slunce, co nikdy nezajde*

*Komu se přiznat a co říci, kdo může za vichřici, jenž zhasila svíci mých předsudků
Vždyť není to dlouhá doba, kdy mi v nitru zela skoba a já byl opačného úsudku
Přišla jsi jako velká voda, já Ti svoje srdce podal a nepřemýšlel dlouze
Nevěda, co to obnáší, teď mne Tvé vlny unáší vstříc bezrozměrné touze*

*Když mám náladu koupit si horkou čokoládu co barvu má jak Tvoje kukadla
Náhle mám nutkání sepsat Ti vyznání a začít od první myšlenky, co mě napadlo
Nemá to hlavu ani patu, poezie ostnatého drátu, do kterého se pak zabalím
Ty nemáš ani šajnu, moje láska je tajná a jako taková nese si v sobě úskali*

*Je to vlastně láska nebo spíš železná maska vlastních zmatených pocitů?
Po odpovědi hladovím a nikdo mi ji nepoví, když Ty jediná ji znáš a nejsi tu
Jsem z Tebe celý pryč, sama sis vzala rýč a vykopala něco dávno pohřbené
Nemá smysl si víc lhát, před sebou to ukryvat, žes mi popletla hlavu a né, že ne*

*Mám v sobě dřevěného koně, Ty však nevíš nic o něm, dokud v plamenech Troja nepadne
Koukat se Ti do očí, doufat, že jiskra přeskočí, přesto city skrývat je nesnadné
I kdybych měl plátové brnění, mnoho se nezmění, vábení Tvého půvabu odolat se nedá
Nervózní jsem jak Cháron převozník, kterému se hladina řeky Styx začala prudce zvedat*

*Amor asi zešílel, v krvi má tři promile a já jsem šípy probodán jak Boromir
Rád bych měl Tvou něhu, nechci vyhrát stovku v běhu ba ani světový mír
Jsem vlastně skromný hošík, mám svůj malý košík bláhových přání a snů
Nyní si přeji nejvíce usínat ve svitu měsíce vedle Tebe až do konce dnů*

Pomník

*Na zelené trávě
Pomník lidmi zpustošený
Po někdejší slávě
Klečí zde postava ženy*

*Tělo má z mramoru
Oči plné smutku
Upírá zrak nahoru
Působivé, vskutku*

*Pochodeň vyhaslou v pravé ruce třímá
Počmáraná, zneuctěná, přesto s hlavou zpříma
Pod ní leží nápis zašlý:
„Ti, kdož toto místo našli,
Vzpomeňte na časy, kdy dvacet let Vám bylo
Když svět byl ještě barevný a jak krásně se Vám žilo“*

*Vraceje se domů sám,
Zahloubaný... přemítám
Proč lidé tvoří pomníky ze žuly?
Pro padlé vojíny, pro vládce, pro nuly..
Proč nikdo nestaví své lásce mohylu?
Jako tichou vzpomínku na jednu idylu.*

Výpověď Platonika

*Že jsem kovaný platonik a ctitel mravního řádu
Pozval jsem děvče na tonic - tu hořkou limonádu
Dívka byla zmatena, nevěda co čekat
Vzal jsem ji kolem ramena, že nemusí se lekat*

*Jsem jen toulavým poetou, jenž hledá inspiraci
Když na jaře květy rozkvetou, tak touha má se vrací
Miluji jen ve verších, jinak jsem neškodný
Po mé poslední rešerši jste milá dámo objekt vhodný*

*Jinak mám spoustu zlovyků, jenž nenosí se vsutku
Vždyť ženy už jen ze zvyku chtějí zlé muže horších skutků
Dobráci mají okovy, kdo stál by o jejich přízeň
Však po tom správném mačovi je neustálá žízeň*

*Slečna srkala ze sklenky a tvářila se zkysle
Vždyť tyto hloupé myšlenky nemohu vážně myslet
Každá chce přeci rytíře, co poušť v sad růží změni
Je skutečně k nevíře, že tomu tak často není*

*Na všechny tyhle vítězné hulváty a spratky
Je i rytíř v zbroji železné přeci jen trochu krátký
Společnost je v rozkladu, ideály hoří
Vyumělkovaným pokladům se tupé ovce koří*

*Je to smutná skutečnost, v českých luzích a hájích
Roby chcou ogárka na věčnost, tím víc čím míň ho znají
Však když kážu jak dospělý, nelze viniti jen robky
Leckdy stačí ňadra Pamelý a i ogárek je krotký*

*Povrchnost tu šéfuje a davy si ji chválí
Je jako drakem bez sluje, jenž všechno hezké spálí
Drak, co sežral princezny a zpět vyplivl coury
Rytíři v zbrojích železných raději chystaj vpoury*

*Království je v plamenech, a jeho lid je v háji
Jsme zpátky v době kamenné a ne a ne se najít
Drak sežral vše z talířů a nyní může trávit
Místo princezen a rytířů máme hulváty a krávy*

*Dívka byla zhnusena za můj výklad dlouhý
Prý jsem existence bezcenná a k tomu břídil pouhý
Nejvíc mne však dostala otázkou či jsem katolík
V tom líbit se mi přestala, víc nepozvu ji na tonic!*

Růže lásky a její trny

*Láska je noblesní dámou v norkovém kožichu
Hebká, jako slib dvou lidí v kostele
Růži má za pasem, je symbolem přepychu
Každický večer si ve štěstí ustele*

*Dáma je veselá, její růže jen kvete
V karmínových střevících, rukavičkách sobolích
S úsměvem ve tváři chodí si světem
Cokoliv si usmyslí, může si dovolit*

*Květ růže je rudý a čistý jak krev apoštola
Stejně čistá je i láska, když upřímností vládne
Jsi jejím vězněm a máš právo se neodvolat
Když se láska vytrácí, potom i růže chřadne*

*Drahý čas uplyne a dámě tvář náhle zesíná
Střevíce se otlučou, kožíšek pelichá
Už nikoli ve štěstí, ale v zoufalství usíná
Okvětní lístky růže samy padají do ticha*

*Růže je holá, náhle trny jsou vidět
Do všech světových stran je bojovně cení
Dřív byla půvabná, nyní musí se stydět
Dáma chce sebe i růži svou změnit*

*Jak navrátit lásku, jenž pramení z důvěry?
Jak napít se z říčky, která dávno vyschla?
Rudé okvětní plátky jsou nyní majetkem Nevěry
Která dámě Kainovo znamení na čelo vtiskla*

Šest pohledů

*Podívám-li se na Tebe poprvé, vidím duši, která je té mojí blízká
Hřeješ mne a záříš, více než pochodeň olympijská
Jako holič antického Midase nyní svoji vrbu hledám
Abych ji pošeptal, že to, co cítím, pochopit se nedá*

*Podívám-li se podruhé, vidím bohyni, jenž se za člověka vydává
Krásná jako Afrodité, sešla jsi z nebes na zem celá zvědavá
Stejně jako ona jsi nejspíš vyšla nahá z mořské pěny
A prvně zrodila se závist, kterou začly cítit jiné ženy*

*Spatřím-li Tě potřetí - vidím biblickou Evu, a chci být vyhnán z ráje
Kéž bych byl Karlem Hynkem Máchou, a napsal Ti novou pohádku Máje
Mé verše jsou však klopotné, proč nejsem lepším poetou?
Proč pro mne jsi sad růží, které i v mrazu vždycky rozkvetou?*

*Když tě vidím počtvrté, mé srdce se k Tobě schovat běží
Chtěl bych být Tvým králem, Ty bys byla mojí věží
Spolu bychom udělali milostnou rošádu na šachovnici lásky
Potom společně zestárli, a navzájem hladili si vrásky*

*Pátý pohled obral mne o schopnost tvořit kloudné věty
Skrz Tebe poznávám nové neobjevené světy
Cestuji napříč časem, utopen ve Tvém vesmíru
Jsi švadlenou, a Tvůj půvab je drahý oblek šitý na míru*

*Když se naše oči střetnou pošesté, to s jistotou oněmím
Rád bych se Tě zeptal, jestli tyto básně vůbec tvořit smím
Děvčátko od Dunajské Stredy, Ty neznáš má tajná přání
Prosím řekni, že jsi skutečná, že nejsi pouhé zdání*

Pyrrhovo vítězství

*Jsem Winston Churchill a ty jsi moje Anglie
Jsem přechodně potřebný, a ještě chvílku budu
To vše jednou skončí, až Tvá suverenita přežije
Pak propadnu zapomnění a vlastnímu studu*

*Jsem hlasem, jenž dost obtížné je slyšet
A není to proto, že bych mluvil příliš potichu
Sama lidská důstojnost si ráda hledá skryše
Zvláště když si neobratně umaže ruce od hříchu*

*Jsem císař Nero a Tvůj Řím už začal plápolat
Kdo ho bude bránit? Kdo teď uhasí plameny?
Toužím vlastnit funkci, jen abys mne z ní mohla odvolat
Bavím se klesáním na Tvém žebříčku se jmény*

*Tak prosím. Řekneš pravdu? Nebo raději až za chvíli?
Stanu se vzpomínkou, až přeplavu na druhý břeh
Nemám v krvi alkohol, tak z čeho se cítím opilý?
To ty Tvoje sliby. Stejně skutečné jak umrlcův dech*

Tak to bych rád

*Chci být v dešti Tvým deštníkem
před tíživou samotou únikem
všech špatných nálad hrobníkem
tak to bych rád*

*Být v Tvém moři za přístav
Tvou oporou, když jsi nejistá
všechny chmury vymést dočista
tak to bych rád*

*Být štítem proti převaze nepřátel
v Tvém chrámu lásky kazatel
v zlomcích Tvých citů čítatel
tak to bych rád*

*Být pro princeznu protektor
Tvých snů a přání direktor
a všech chybiček korektor
tak to bych rád*

*Praporem v bitvách co svedeš
klaunem, jenž rozesmát Tě dovede
svící, která Tě ve stínech povede
tak to bych rád*

*Slečnu s tvářičkou andělskou
jenž nosí koronetu nebeskou
a na srdci jizvičku nehezkou
tak tu bych rád*

*Vyléčit její zranění
a říct, ať nežije v domnění
že má láska je pouhé mámení
tak to bych rád*

*Nastokrát
Napořád*

Žádné a všem

*Třikrát do měsíce změníš barvu vlasů
Někdy zcela, jindy jenom odstíny
Omluvně se usmíváš, že nemáš tolik času
Krátce jsi na světle, déle a raději pak ve stínu*

*Jsi krásná Afrodita říznutá Persefonou
dvojitá bohyně lásky a smrti
Máš výhled na jeviště, žel žádný za oponu
Kde herec shodí kostým, jenž ho tolik drtil*

*Chybou je myslet si, že tohle celé je o Tobě
Jak by také mohlo, když tak ráda měníš masky
Nikdy dlouho neprodléváš v jediné podobě
Jsi adoptivní dcerou pyšné matky lásky*

*Tvůj úsměv září jak brilianty ve vodě
Je jedno, jaký obličej jej zrovna nosí
Za Tvou přítomnost lze vděčit jen náhodě
Která jednou za čas na kolenou štěstí prosí*

*Třikrát do měsíce změníš fotku na občance
Lak na nehty, řetízek i pár náušnic
Učím se kroky do vždy jiného tance
Jak nepodlehnout se však učím ponejvíc*

Když odejde nenávist

*Sedíme tu spolu, je prvního máje
Ptám se Tě, proč jsme museli utéci z ráje
Proč jsem Tě omrzela, a ani jsi to neřekla
Místo toho mne za ruku odvedla do pekla*

*Sedíme tu spolu, je prvního května
Snažím se zjistit, proč byla jsi běhna
Proč Ti nestačilo mít jen jednoho kluka
Proč osudů tolik sama měla jsi v rukách*

*Sedíme tu spolu, je prvního pátý.
Smějem se na sebe, jsme vodnicí státy
Chci vědět cos dělala, jak ses měla tu dobu
Kolik dalších lásek jsi pohřbila v hrobu*

*Sedíme tu spolu, zvláštní je den dnešní
Milenci líbaj se pod rozkvetlou třešni
Co dříve mne trápilo, více mne netrápí
Naše minulost zkrátla a přišla o drápy*

*Sedíme tu spolu, po dnešku je zas zítřek
Pod Tvou masku jsem nahlédl, toužíc spatřit vnitřek
Proč největší hračkou byla srdce těch druhých
Proč největší zábavou - bodati do nich*

*Sedíme tu spolu, dřív moc jsem Tě miloval
Budoucnost společnou v barvách duhy jsi maloval
Hledím Ti do očí, Ty stále jsi tak krásná
Však má iluze o Tobě je konečně jasná*

*Sedíme tu spolu, v ten slunný den květnový
Kladu Ti otázky, doufám, že mi odpovíš
Sedíme tu spolu, možná naposled a možná ne
Když nenávist odejde...*

co vlastně zůstane?

Prosím nelituj

*Proč měl bych trpce litovat?
Že jsi viděla mé myšlenky a karty
V textu párkrát skloňoval jsem slovo milovat
Nikdy však jej neposadil na rty*

*Proč s ruměncem měl bych se stydět?
Nést si výčitky až do konce dnů?
Za ukázkou něčeho co vlastně není vidět
Za skromnou projekci fantastových snů*

*Co by řekla mi Tvá ústa, mít možnost je slyšet?
Usmála by ses, či by to byl hněv?
Byly by Tvé věty z oceli či plyše?
Proč jsem to udělal a či jsem vlastně krev?*

*To samo slunce se v Tvých očích skrylo
Kolébkou mé múze stal se úsměv Tvůj
Tak to vzniklo, tímhle se to způsobilo
Nelituji.
Prosím ani Ty nelituj*

Kometa

*Ta zvláštní směsice modré a zelené
Čistá jak řeka Rubicon u svého pramene
Kde Julius Caesar nohy smočil
Tak na mne působí Tvé oči*

*Zkus vyhrát boj se svojí nedůvěrou
Kdyby lidská krása byla matkou
Ty bys byla její dcerou
A já mám na chvíli krátkou*

*Možnost sledovat, jak vstáváš
Opřen o dveře, rukou křečovitě futra svírám
Víš, že bereš mi moje práva?
Nemohu mluvit, dýchat, pouze zírám*

*Jako ateista, kterého se nikdy netkla víra
Náhle věřím, že Tvůj půvab není zdejší
Jsi kometou, jenž obletěla světy vnější
Pak se nebesa roztrhla a vznikla díra*

*Kterou jsi sem k nám propadla
Unavená už jsi asi byla
Míjejíc ptáky, hmyz a letadla
Jsem rád, že má postel se Ti zalíbila*

Květina

*Nevěda co se životem, dlouho jsem nikde neměl stání
Jednou mne však navštívila vysoká postava v kápi
Řekla mi, že měl bych sobě hledat zaměstnání
Abych byl k něčemu, jako všichni správní chlapi*

*Tak jsem se stal zahradníkem, květům dával svoji lásku
Staral se o ně, každý den je čistou vodou zaléval
Rozmlouval s nimi, přestože nevydaly ani hlásku
S nimi jsem vstával a vedle nich do noci prodléval*

*Přesto jsem nebyl zahradník nijak skvělý
Jedna mi odkvetla, vzpomínky na ni čas mi vzal
Další dvě jsem si oblíbil, však ostré trny měly
Z prstů mi tekla krev, taktéž s nimi jsem to vzdal*

*Přemýšlel jsem, jestli dělám správnou práci
Dost možná minul jsem se povoláním
Proč mé květy péči bolestí mi vrací
Náhle mám zvláštní touhu se jich stranit*

*Však rozkvetla nová květina a s ní pestrý byl můj svět
Probouzel jsem se s myšlenkou, že ji zase uvidím
Je velmi krásná, a já toužím k ní přivonět
Starat se o ni, před sluncem být její stín*

*Roste nesměle, ve své zemi i v mé duši
Že ona je ta správná, kdo dal mi tenhle pocit?
Bojím se jí prozradit, jak velmi jí to sluší
Nechci, aby věděla, že její půvab má mě v moci*

*Jako kdyby sad vybledl, jen o ni chci se starat
Alespoň tak dlouho, dokud bude chtít vodu pít
Usmívám se na ni, však zároveň musím se i kárat
Že mám její květy, však i srdce chtěl bych mít*

Být jen tak motýlem

*Chtěl bych být motýlem s křídly stovky barev
Třepotal bych se v červánkách pozdního léta
Byl bych silným. Tím nejsilnějším z larev
Být jen tak motýlem a užívat si světa*

*Jedl bych nektar z nejsladších květů
Žízeň hasil u pramene horských tůní
A pouze tehdy dal jsem sbohem světu
Když náhle přiváben byl Tvoji vůní*

*Všimla sis motýla, jak kolem Tebe křídly mává
Zaujal Tě, tak se ho snažíš chytit do sítky
Nad vámi nebe rudé je, jak tekutá láva
Na tvář Ti vtisklo slunce poslední dnešní polibky*

*Setmělo se, dál křídly tichou hudbu píši
Když mě zbavíš svobody, co se stane pak?
Po louce běháš Ty, také kobylky a myši
Stále mácháš sítkou, přestože Ti slábne zrak*

*Jsem už unavený, přestat by se Ti nechtělo?
Vysílen, náhle malátně do trávy padám
Zatímco noc vroucně libá den na čelo
V dlani máš motýla, v němž život zvadá*

*Zemřu dávno předtím, než se znovu rozední
Vydám se tam, kam musí všichni motýli
Slzám v Tvých očích patřil můj pohled poslední
Pro nás není nebe - já však byl v něm*

na chvíli...

Pokud snění je zločin

*Pokud snění je zločin, pak jsem vinen v plném rozsahu
Přestože o svém snu jen píši, mluvit nemám odvalu
Cítím se jako Robespierre, zatímco mé představy jsou Dantonem
Jako kapsář pašuji je, nežli mne svezou antonem*

*Pověz mi prosím, kam jsi schovala svá kouzla
Jak rychle a neústupně jsi mi do myšlenek vklouzla
Proč na Tebe myslím, přestože tě málo znám
Nevím, jestli to máš stejně, anebo jsem v tom jen sám*

*Pokud snít je hříchem, nemá cenu chodit ke zpovědi
Ty držíš všechny trumfy, ve kterých jsou odpovědi
Já hraji s rukou odkrytou podle Tvoji taktovky
S obavami prvňáka, jenž si nedal penál do aktovky*

*Řekni mi prosím, kdes ukryla čarodějný plášť
A pokud Ty nic necítíš, proč já měl bych cítit zášť?
Můžeme spolu skončit v ráji, nebo sám projdu cestu křížovou
Buď ucítím vůni růží, nebo ochutnám olovo*

*Pokud sny jsou zakázané, pak porušuji pravidla
Nechtěl jsem si připustit, žes uvolnila stavidla
Proč měl bych dávat ruce tam, kde snadné je se spálit
V lásce jsem se zklamal dřív, proč bych ji měl nyní chválit*

*Prozrad' mi prosím, kam jsi dala kouzelnickou hůlku
Magie Tvého úsměvu vzala mi duše půlku
Kdybys mi ji dala nazpět, to mohl bych si přát
Pak bych Ti totiž celou duši chtěl do dlani dát*

Podzim

*Příroda se pomalu noří do šera,
Brzy všechno pokryje sněh
Je to tak dávno, či stalo se to včera?
Ještě stále slyším Tvůj smích*

*Vzpomínáš na všechny ty věty
Vyřčené nebo psané
Na chvílku jsi překouznila mé světy
V divoké krajině nepoznané*

*Obnažen, hledal jsem místo
Kde sám sobě se zase skryji
Nežli jsem našel oporu jistou
Ve vlastní apatii*

*Všechno je zastřeno, a mé bývalé lásky
Jak sudičky u kolébky stojí
Však nemluvně uvnitř již dávno má vrásky
A šrámy, co čas nezahojí*

*Miluji! Asi jen zvuk toho slova
Jak krásně a naivně zní
Miluji, co vše se do něj schová
Prvotní štěstí i hřích poslední*

*Žádné vločky, zatím padá jen listí
Podzim si žádá poezii
Tak mu vyhovím, a zas přijdu si čistý
Opět cítím, že ještě žiji*

Princezna z paláce

*Jako hádanka egyptské sfingy, nebo kostka pana Rubika
Jsi složitý rébus a sen každého křížovkáře
Mám v sobě něco, co je zakázáno odmykat
Však zámky samy padnou, když hledím do Tvé tváře*

*Mohl bych se Tě dotknout, kdybych natáhl ruku
V touze zjistit, zda jsi víla, nebo skutečná
Tvůj hlas je symfonií- majákem v moři hluku
Ta věc co byla zamčená, přestává být netečná*

*Já jsem pouze žabák, a Ty zasloužíš si prince
Když mne políbíš, změním se? To stěží
V mých verších však najdeš obě strany mince
Zde nemohu lhát, a o to tady běží*

*Kdo jsi, odkud jsi přišla a proč hlavu ztrácím
Když vedle Tebe kráčím ráno do práce
Sám se pak domů se soumrakem vracím
Myslíc na Tebe, princeznu z kouzelného paláce*

*Už Tě omrzely zlaté komnaty a perské koberce?
Náhle ses rozhodla, že přijdeš a mě okouzlíš
Nevěda co dělat, zkouším vydávat se za herce
Co pro tyto pocity buduje si neprodyšnou skrýš*

*Chtěl bych říci pravdu, ale nechci, abys utekla
Zpět do svého chrámu z démantů a mramoru
Mosty bys spálila a všechna lana přesekla
Skrze bránu z alabastru vrátila se nahoru*

*Tam bys na mne shlížela, z věže ze slonoviny
S nedůvěrou bála se toho, co bych Ti chtěl dát
Já na zemi bych čekal, nevinný a přeci vinný
Už pouze tou skutečností, jak moc vlastně mám Tě rád*

Bez múzy nejsi básníkem

*Bez inspirace nestvoříš nic, a pokud ano
Pokud splácáš věty, a vydávat je budeš za díla
Bude to ošklivé, jak mraky potažené ráno
Jako vůně milované ženy, jenž Tě zradila*

*Bez nápadu nejsi nikým, a pokud přeci
Pokud se i tak chceš považovat za básníka
Pamatuj si, že Tvůj um jen hnije v kleci
A Ty nemáš klíč, kterým se klec odmyká*

*Múza, která Tě opustila, ten klíč v ruce třímá
Dříve Tě stokrát za noc líbala v Tvých snech
Dnes nespí s Tebou - někde jinde tiše dřímá
Na svých ústech necítíš její horký dech*

*Někdy měla vlasy v barvě zlaté řeky
Jindy se skvěly hnědí kaštanového plodu
Jednou s Tebou byla chvíli, jindy celé věky
Však když jsi žíznil, vždy nabídla Ti vodu*

*Láska hedvábnými provazy svázala Vás k sobě
To pak jste spolu v tanci trávili celé týdny
Když chceš mít múzu, musíš přinést oběť
Když už ji máš, tak zacházej s ní vládně*

*Pak odešla láska, a přišla spousta pýchy
Jsi teď velkým poetou, co se bez svojí múzy obejde
Její hlas, dříve Ti šeptal – nyní je zvláště tichý
Vzpomeneš si na ni vůbec, potom, co tiše odejde?*

*Najednou zas žízniš, však nikdo nedoleje vody
Ty jemné štíhlé ruce, co Tě hladily po tváři
Jsou náhle pryč a někdo jiný sklízí jejich plody
S ní procházel ses nebem, bez ní strádáš v žaláři*

*Nechals ji jít, proklouzla Ti v dlaních
Jako horký sypký písek na poušti
Chceš skládat básně? Musíš rychle běžet za ní
Neboj se, vždyť ona ráda odpouští*

*Jednou ji zas potkáš, až naděje se začnou krátit
Zatím jen nadáváš si bláznů, žes ji nechal jen tak jít
Pak do ní málem vrazíš. Bude se cudně usmívati
Až opět poznáš lásku, můžeš zpátky svou múzu mít*